

David Heinrich Köpken

**Natalem Faustissimum Serenissimi atque Celsissimi, Principis ac Domini Dni.
Caroli Leopoldi, Ducis Regnantis Meklenburgici ... Futuro XXVI. Novembris Die ex
voto recurrentem ... Orationen De Principalis Regiminis per Terras
Meklenburgicas Commodis ...**

Rostochii: Typis Joh. Jac. Adleri, [1722]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1793533342>

Druck Freier Zugang

2°

Carl Leopold.

1713 - 1748.

Mkl I

1926⁴⁰

clb

35 Stücke
—

Abzug. f. I.
1926. 40
—

✓
10.

NATALEM FAUSTISSIMUM
SERENISSIMI atque CELSISSIMI, PRINCIPIS
ac DOMINI,

**DNI. CAROLI
LEOPOLDI,**

**DUCIS REGNANTIS ME-
KLENBURGICI, PRINCIPIS VETUSTÆ
GENTIS HENETÆ, SVERINI ac RACEBUR-
GI, COMITIS item SVERINENSIS, TER-
RARUM ROSTOCHII & STARGARDIÆ DYNASTÆ,
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS PATRONI
& CANCELLARII MAGNIFICENTISSIMI,
DOMINI NOSTRI CLEMEN-
TISSIMI,**

*Futuro XXVI. Novembris Die ex voto recurrentem, pie celebratum iri, indicit,
& ad benevole audiendam*

ORATIONEM

De

*Principalis Regiminis per Terras Meklenburgicas
Commodis,*

IN AUDITORIO MAJORI,

Inter Concentus Musicos habendam, & vota nuncupanda,

MAGNIFICUM DOMINUM RECTOREM,

*Omnium Conciliorum Procures Gravissimos, Præ-Nobilissimos Doctores, Verbi Divini
Ministros fidelissimos, Artium & Philos. Magistros, ac Florentissimam Stu-
diosorum Juvenum coronam; Omnesque Literarum Fauto-
tores, Titulis Suis Maxime conspicuos,*

qua par est, promptitudine ac humanitate convocat & invitat

DAV. HENR. KOEPKENIUS,

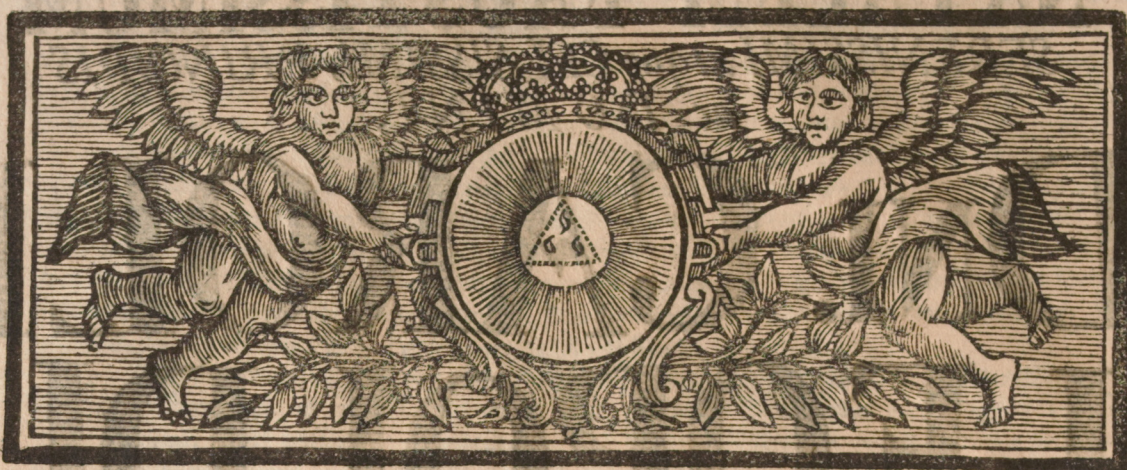
Phil. & Theol. Doct. & Prof. Duc. Publ. Ordin.

ROSTOCHII,

Typis Joh. Jac. Adleri, SERENISS. PRINC. & Acad. Typogr.

1722.

112.

* * * * * * * * *

Voties Illi, qui cœteris imperant, ad præminentem conditionem suam considerandam cogitatione utuntur, toties fieri non potest, quin summa animi voluptate recognoscant, DEum esse, qui non modo summæ rerum sese præfecerit, & subditos sibi obtemperare velit; sed etiam divina sua providentia fastigium, in quod evecti sunt, suffulciat, & sceptris ipsis commissa moderetur. Etsi enim incognitum iis esse non possit, sapientissimam Numinis supremi curam ad universam rerum creaturarum congeriem, & singula divinæ potentia opera spectare, imprimis vero cunctis hominum cœtibus invigilare, omnibusque cujuslibet fortunæ alumnis sine intermissione prospicere; plurimis tamen argumentis hanc suam felicitatem colligunt, quod singularem prorsus suæ dignitatis omnipotens rerum humanarum moderator habeat rationem. Affluentissima suppeteret dicendi materia, si, quibuscunque rationibus id recte efficiatur, hic ostendendum esset; satis autem jam tum sententiam firmant honorifici illi tituli, quibus velut ipsius *DEI SERVI*, itemq: *MINISTRI* in sacris literis commendantur. Quisquis ministrum adhibet, eique negocia aliqua perficienda committit, is simul prospicere solet, ut omnibus necessariis subsidiis instructus sit, nec, quibus unquam opus habet, destituatur; præterea, quantum in ipso est, etiam curare non intermittit, ut commissa quælibet sine impedimento, & quam felicissime perficiat. Ita vero si homines servis & ministris suis provident, & operis eorum curas suas intermiscent, eademque, quo possunt, successu promovent, ecqua sollicitudine supremus ille omnium Dominorum Dominus suos illos servos complectetur? quibus non modo vitæ usuram dedit, sed etiam animi & corporis dotes, quibus ad assignata munera obeunda idonei essent, liberalissime contulit, quorum negotiis præsentissime interest, & successus, necessitudines, incurrentes defectus coram inspectat, imo vero, antequam gerendæ provinciae vacare possint, jam præcognoscit, atque hinc pro ineffabili sapientia, pro infinita bonitate, pro immensa potentia sua, in officio laborantibus aspirat, eorum conatus dirigit, moderatur, profert & ruetur. Inimitabilis

bilis hæc DEi in curandis, his servis suis accuratio, & interminabilis cura, qua eos cingit, assiduitas elucet profecto longe clarissime, si modo aspiciamus, similes eos haberi *sigillo* digito affixo, & perpetuo in oculis hærenti, nec nisi ob gravissimam corruptionis causam detrahendo. Id quod observata etiam Principum exempla quam expressissime ostendunt. Nolumus tamen in illustria hæc providentiæ divinæ spectacula oculos nostros modo conjicere: qualia non solum sacra Scriptura insigni numero exhibet; sed & antiqua pariter, atque recentiora literarum monumenta proponunt, imo vero ubivis terrarum spectanda præbentur.

Id vero non obscurum esse opinor atque absconditum, maxime arduam & laboriosam esse imperantium provinciam. Qui enim mole & placidum sit, infinita negotiorum expediendorum varietate & frequentia, quodq; majus adhuc, inexplicabilibus plurimis difficultatibus conflictari? Eleganter admodum & prorsus accommodate PHILIPPUS II. Hispaniæ Rex, imperantium munia cum textoria arte comparavit. Hæc sane totum hominem requirit, & digitis, manibus, brachiis, pedibus, oculis negotium faceffit, & ad tot fila, quot ad relam pertexendam forte requiruntur, intendit. Atqui illa simili ratione Principes ad omnes regiminis partes probe curandas, ad turbata componenda, ad abrupta religanda obstringunt. Hinc etiam, quod gravissima negotiorum moles iis incumbat, non solum Atlanti similes censentur, quem *Maro* cælum vertice fulcire fingit, sed etiam, quod magnas sæpe asperitates tolerare debeant, cum rectoribus navium non incommoda similitudine conjugari videntur, qui, dum in alto navigant, subitis sæpe tempestatibus commoventur, obnubilato cælo ventis undique erumpentibus, & turbato mari fluctibus magna vi sese trudentibus, ratesque sursum deorsum jactitantibus. Pari enim ratione illis, qui ad clavum Reipublicæ sedent, præter ingentem rerum agendarum multitudinem, turbatissimi etiam fluctus crebro adversantur, qui magnam utique molestiam exhibent, animique sollicitudines velut infixis aculeis exacuunt. Non est igitur, ut miremur, extitisse plurimos, qui magistratum adire prorsus recusaverint, & ab Atheniensibus capitis, à Lacedæmoniis, exilii, à Romanis vero libertatis multam iis decerni debuisse, qui oblatum imperium nollent suscipere, quo sic refragantes eo facilius compellerent atque commoverent. Celeberrimum in Romana historia *ÆLII* nomen est, qui, cum Imperatoris partes à delegatis quibusdam ipsi deferrentur, eas obire pertinaciter abnuebat, ut ideo *Pertinacis* cognomen acciperet. Idem cum invitus fasces capessivisset, milites eum occisuros inconcussa mente expectabat, nec rem magnam, si ipsum occiderent, nec sibi gravem facturos esse, professus. Perquam notabilis itidem est *ADRIANI VI.* Romani Pontificis sententia, quod nihil suæ vitæ infelicius contigisse existimaverit, quam, quod regni habenis obstrictus fuerit, quæ ipsa etiam monumento ei post mortem erecto insculpi meruit, verbis ita habentibus: *Hic Adrianus Sextus situs est, qui nihil in vita sibi infelicius, quam quod imperaret, duxit.* Sed in hac, siquidem ita dicenda est, infelicitate, in omni rerum agendarum difficultate, in perpetua occupatione, in quibuslibet curis, æumnis, adversitatibus, Principes DEi Ministros egregie confirmat, quod se singulari illa providentiæ divina,

&

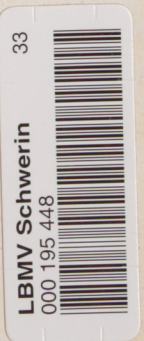
& teneriori Numinis supremi cura comprehendi noverint, quæ securum prorsus atque gratiosum præbeat perfugium, omnisque molestia incomparabilem afferat levationem. Adeo hæc consideratio celsos eorum animos roborat, tantamque spem addit atque fiduciam, ut nihil, quod Principibus accidere possit, intolerandum censeant, omnes vero molestias infra se judicent, & quaslibet asperitates supervalere, tandemque in divina fortitudine lætari queant.

Jam vero, sirationem inquirimus, cur DEUS Imperantes omnes tam sollicitè complectatur, cur eos tam curate & teneriter foveat, omniumque eorum operas tantopere sibi habeat commendatas; illa confestim menti nostræ illabitur, quia per hos suos celsioris fortunæ ministros universo generi humano maxime prodesse statuit, & ideo omnes eorum actiones, cunctaque studia hominum commodis & saluti consecravit. Hæc animo consideranti commoda, quibus Principale regimen Terras Meklenburgicas cumulavit, meditanda subjecit appropinquans Natalis dies *Serenissimi Principis ac Domini Nostri, Domini CAROLI LEOPOLDI, Ducis Regnantis Meklenburgici, Domini nostri longe clementissimi,* quem Academia nostra sacrum habet & singulzri solennitate exigendum esse statuit. Non dubito autem, cum assiduis precibus Principis Nostri salutem DEO commendare deceat, quin eo ardentius hoc suo officio, pii omnes & fideles subditi die illo longe exoptatissimo sint perfuncturi, & effusis votis flagitaturi, ut DEUS Opt. Max. *Celsissimum Ducem ac Dominum Nostrum CAROLUM LEOPOLDUM,* per innumeros annos sospitem atque incolumem servare, & una cum *Serenissima Coniuge, Domina CATHARINA IWANOWNA,* femina eminente nascendi fortuna & virtutum gloria incomparabili, *Domina nostra Clementissima, & Serenissima, item Dorothea Elisabetha, Principe Filia,* ab omni morborum & calamitatis genere, in commune omnium emolumentum, & publicæ salutis incrementum, salvum præstare velit. Cum autem oratoris partes ex sententia Magnifici Magistratus Academici ad me iterum delatæ sint, illis pro virium tenuitate defungi non intermittam. Igitur

Magnificum Dominum RECTOREM, Utriusque Reipubl. PROCERES gravissimos, Præ-Nobiliss. Dominos DOCTORES, Reverendos Verbi divini MINISTROS, Præclariss. Dominos MAGISTROS, & literarum omnis generis cultores quoque, ac fautores quosvis honoratissimos, ut dicto die, hora Xcima frequentes adesse velint, qua possum, humanitate & observantia invoco atque invito.

P. P. d. XXIV. NOV. AN. MDCCXXII.

DEi in curandis, his servis suis accuratio, & interminabilis cu-
 eos cingit, assiduitas elucet profecto longe clarissime, si modo
 nus, similes eos haberi *figillo* digito affixo, & perpetuo in oculis
 nec nisi ob gravissimā corruptionis causam detrahendo. Id quod
 ta etiam Principum exempla quam expressissime ostendunt.
 us tamen in illustria hæc providentiæ divinæ spectacula oculos
 modo conjicere: qualia non solum sacra Scriptura insigni
 o exhibet; sed & antiqua pariter, atque recentiora literarum mo-
 ta proponunt, imo vero ubivis terrarum spectanda præbentur.
 d vero non obscurum esse opinor atque absconditum, maxime
 & laboriosam esse imperantium provinciam. Qui enim mol-
 lacidum sit, infinita negotiorum expediendorum varietate &
 ntia, quodq; majus adhuc, inexplicabilibus plurimis difficultati-
 nfiictari? Eleganter admodum & prorsus accommodatè
 PPUS II. Hispaniæ Rex, imperantium munia cum textoria
 mparavit. Hæc sane totum hominem requirit, & digitis, mani-
 cachiis, pedibus, oculis negotium faceffit, & ad tot fila, quot ad
 pertexendam forte requiruntur, intendit. Atqui illa simi-
 one Principes ad omnes regiminis partes probe curandas, ad rur-
 componenda, ad abrupta religanda obstringunt. Hinc etiam, quod
 ima negotiorum moles iis incumbat, non solum Atlanti similes
 tur, quem *Maro* cælum vertice fulcire fingit, sed etiam, quod
 as sæpe asperitates tolerare debeant, cum rectoribus navium non
 moda similitudine conjugari videntur, qui, dum in alto navigant,
 sæpe tempestatibus commoventur, obnubilato cælo ventis
 ue erumpentibus, & turbato mari fluctibus magna vi sese
 sque fursum deorsum jactitantibus. Pari enim ratione
 m Reipublicæ sedent, præter ingentem rerum agen-
 inem, turbatissimi etiam fluctus crebro adversantur,
 que molestiam exhibent, animique sollicitudines ve-
 s exacuunt. Non est igitur, ut miremur, extitisse
 agistratum adire prorsus recusaverint, & ab Athenien-
 acedemoniis, exilii, à Romanis vero libertatis multam
 uisse, qui oblatum imperium nollent suscipere, quo
 eo facilius compellerent atque commoverent. Cele-
 romana historia *ÆLII* nomen est, qui, cum Imperato-
 gatis quibusdam ipsi deferrentur, eas obire pertinaciter
 eo *Perrinacis* cognomen acciperet. Idem cum invitus
 set, milites eum occisuros inconcussa mente expecta-
 agnam, si ipsum occiderent, nec sibi gravem facturos
 Perquam notabilis itidem est *ADRIANI VI.* Roma-
 tentia, quod nihil suæ vitæ infelicius contigisse existi-
 n, quod regni habenis obstrictus fuerit, quæ ipsa et-
 to ei post mortem erecto insculpi meruit, verbis ita
Hic Adrianus Sextus situs est, qui nihil in vita sibi infelicius,
raret, duxit. Sed in hac, siquidem ita dicenda est, infeli-
 ti rerum agendarum difficultate, in perpetua occupa-
 uslibet curis, ærumnis, adversitatibus, Principes DEi
 gie confirmat, quod se singulari illa providentia divina,
 &

